

SZTANDAR BIBLIJNY

i

Zwiastun Chystusowego Królestwa

POWRÓT BOGA, ULITOWANIE i Restytucja

PSALM 90
MODLITWA MOJŻESZA, MĘŻA BOŻEGO

¹ Panie tyś bywał ucieczką naszą od narodu do narodu. ² Pierwej niżli góry stanęły, i niżliś wykształtował ziemię, i okrąg świata, oto zaraz od wieku aż na wieki tyś jest Bogiem. ³ Ty znowu człowieka w proch obracasz, a mówisz: Nawróćcie się synowie ludzcy. ⁴ Albowiem tysiąc lat przed oczyma twemi są jako dzień wczorajszy, który przeminął, i jako straż nocna. ⁵ Powodzią porywasz ich; są jako sen, jako trawa, która z poranku rośnie. ⁶ Z poranku kwitnie i rośnie; ale w wieczór bywa pokoszona, i usycha. ⁷ Albowiem od gniewu twego giniemy, a popędliwością twoją jesteśmy przestraszeni. ⁸ Położyłeś nieprawości nasze przed sobą, tajne występki nasze przed jasnością oblicza twego. ⁹ Skąd wszystkie dni nasze nagle przemijają dla gniewu twego; jako słowa niszczą lata nasze. ¹⁰ Dni wieku naszego jest lat siedemdziesiąt, a jeżeli kto dłuższy, lat osiemdziesiąt, a to, co najlepszego w nich, tylko kłopot i nędza, a gdy to pominie, tedy prędko odlatujemy. ¹¹ Ale któż zna srogość gniewu twego? Albo kto bojąc się ciebie zna zapalczywość twoją? ¹² Nauczże nas obliczać dni naszych, abyśmy przywiedli serce do mądrości. ¹³ Nawróćże się, Panie! Dokądże odwłączasz? Zlitujże się nad sługami twymi. ¹⁴ Nasyćże nas z poranku miłosierdziem twoim; tak, abyśmy wesoło śpiewać i radować się mogli po wszystkie dni nasze. ¹⁵ Rozweselże nas według dni, którycheś nas utrapił, według lat, którycheśmy doznali złego. ¹⁶ Niech będzie znaczna przy sługach twoich sprawa twoja, a chwała twoja przy synach ich. ¹⁷ Niech będzie przyjemność Pana, Boga naszego, przy nas, a sprawę rąk naszych utwierdź między nami, sprawę rąk naszych utwierdź, Panie!

SŁOWO BOŻE uczy o dwóch rodzajach doświadczenia dla nie wybranych – dla tych, którzy w tym życiu nie mieli sposobności uzyskania zbawienia wyborczego. Ono mówi nam o Boskim celu w posłaniu Jezusa na ten świat, aby świat był zbawiony przez Niego. Nie należy tego mylić ze zbawieniem Kościoła przez Kościół; to jest specjalny zarys planu Bożego.

Zgodnie z Biblią, wszyscy w tym życiu mają doświadczenie ze złem, przez które dojdą do dokładnego poznania czym jest grzech i jakie są jego skutki. Biblia uczy nas również, że w przyszłym życiu, podczas Restytucji, nie wybranym będzie dane doświadczenie z dobrem, które ich nauczy czym jest sprawiedliwość i jakie są jej skutki. Przestudiujemy Psalm 90, który porusza oba rodzaje doświadczeń.

DOŚWIADCZENIE ZE ZŁEM

Doświadczenie ze złem dotyka całą ludzkość.

Ono jest wynikiem nieposłuszeństwa Adama i jest udziałem ludzkości w czasie panowania przekleństwa Adamowego. Doświadczenie z *dobrem*, zagwarantowane wszystkim przez okupową ofiarę Chrystusa, nastąpi po zniesieniu wyroku śmierci podczas Wieku Tysiąclecia.

Boskie Słowo uczy, że tym dwom doświadczeniom towarzyszą przeciwstawne warunki. Za pomocą tych środków Bóg nauczy ludzkość nienawidzenia grzechu, przez doświadczenie jego natury i skutków, a, przez kontrast, nauczy ją miłowania sprawiedliwości.

DOWÓD Z PISMA ŚWIĘTEGO

W Liście do Rzymian 8:19-22 czytamy: „Bo troskliwe wygląkanie stworzenia oczekuje objawienia synów Bożych. Gdyż stworzenie marności jest poddane, nie dobrowolnie, ale dla tego, który je poddał. Pod nadzieją, że i samo stworzenie będzie uwolnione z niewoli skażenia na wol-

O B E C N I E

1. Grzech
2. Błąd
3. Władza szatana nad ludzkimi sprawami
4. Ziemia pod przekleństwem
5. Zamęt w naturze
6. Ból
7. Smutek
8. Niedostatek
9. Straty
10. Niewygody
11. Braki
12. Wrogość
13. Rozczarowania
14. Nudna praca
15. Wypadki
16. Klęski
17. Religijna niewiedza
18. Despotyczne rządy
19. Nierówności społeczne
20. Bezprawie
21. Społeczne zła
22. Prześladowanie
23. Wojny
24. Powszechna nienawiść
25. Samolubstwo
26. Okrucieństwo
27. Choroby
28. Śmierć

W P R Z Y S Z L O Ś C I

1. Sprawiedliwość
2. Prawda
3. Władza Chrystusa nad ludzkimi sprawami
4. Ziemski raj
5. Zharmonizowana natura
6. Przyjemność
7. Radość
8. Pomyślność
9. Zyski
10. Beztroska
11. Obfitość
12. Przyjaźń
13. Spełnienie sprawiedliwych nadziei
14. Praca pozbawiona trudu
15. Doskonałe bezpieczeństwo
16. Pewność
17. Prawdziwa religia
18. Życzliwa władza pod nadzorem Chrystusa
19. Dobroczyzna równość i braterstwo
20. Postępowanie zgodne z prawem
21. Publiczne dobro
22. Nagroda sprawiedliwych
23. Pokój
24. Niewyczerpana braterska miłość
25. Powszechna wielkoduszność
26. Ogólnoświatowa życzliwość
27. Zdrowie
28. Doskonałe i nie kończące się życie

ność chwały dzieł Bożych. Bo wiemy, iż wszystko stworzenie wspólnie wzdycha, i wspólnie boleje aż dotąd.”

Ludzka rodzina, nie z własnej winy, lecz przez grzech Adamowy, który był pogwałceniem Boskiego prawa, została poddana przekleństwu, które w w.20 jest nazwane „marnością”. Ludzkość pod przekleństwem nie jest pozostawiona bez nadziei, lecz, jak pokazuje w.21, ma być uwolniona – zupełnie wyzwolona z tego przekleństwa zła. To nastąpi przez jej doświadczenie ze sprawiedliwością, tak że przez posłuszeństwo ludzkość wtedy będzie mogła zyskać życie.

Psalm 76:11 mówi nam: „Zaiste i gniew człowieczy chwalić cię musi, a ty ostatek zagniewania skrócisz”. Czym jest gniew człowieczy?

W szczególności jest nim grzeszność człowieka, jego bunt przeciw Boskiemu Prawu. Zupełnie naturalnie zastanawiamy się, w jaki sposób to może przynosić Bogu chwałę? *Jak gniew człowieka może chwalić Boga?*

Gniew służy jako *głosiciel pokuty i reformator*, umożliwiający człowiekowi powrót do sprawiedliwości – czy w ten sposób on naprawdę przynosi Bogu chwałę? Jeśli Jego gniew tak źle traktuje i karze ludzkość, aby obrzydzić jej grzech i ostatecznie spowoduje porzucenie go, w podobny sposób jak alkoholik jest przestraszony atakiem obłędu opilczego lub żarłok niestrawnością — jeśli grzech tak zniechęci ludzkość, wtedy rzeczywiście przyniesie to Bogu chwałę.

Boska mądrość wie jak pokierować warunkami, aby grzech, przez nieszczęścia, jakimi dotyka tych, którzy z nim igrają, miał *reformujący wpływ*.

Lecz to jeszcze nie przyczynia się do Boskiej chwały. O, nie! To nastąpi podczas wielkiego Tysiąclecia, w Królestwie, kiedy człowiek w rzeczowy sposób przemyśli i rozważy te dwa przeciwstawne doświadczenia.

Psalm 90 jest zatem najobszerniejszym w całej Biblii fragmentem, traktującym o tych dwóch doświadczeniach i ich celach. Mojżesz, dając nam ten Psalm, dowiódł, że jest jednym z

wielkich proroków starożytności. Ten Psalm zawiera wspaniałą perspektywę dla tych, którzy w tym życiu nie otrzymali zbawienia wyborczego! Radujemy się, że oni nie są straceni, o czym tak wielu uczy. Jak cudowne jest obfitujące miłosierdzie i łaska Jehowy, naszego Boga, pokazane w tym Psalmie.

Z uwagi na fakt, że Pieśń Baranka jest posłannictwem zbawienia wyborczego, streszczonym w Przymierzu związanym przysięgą, w 1 Mojż. 22:16-18, to Pieśń Mojżesza, z drugiej strony, jest posłannictwem zbawienia skierowanym do nie wybranych, jak czytamy w Obj. 15:3: „A śpiewali pieśń Mojżesza, sługi Bożego, i pieśń Barankową, mówiąc: Wielkie i dziwne są sprawy twoje, Panie Boże wszechmogący! Sprawiedliwe i prawdziwe są drogi twoje, o królu świętych!”

Rzeczywiście, Pieśń Baranka jest głównym, lecz z całą pewnością nie jedynym, tematem Nowego Testamentu. Pieśń Mojżesza zaś jest głównym, lecz nie wyłącznym, tematem Starego Testamentu. Naprawdę, Słowo Boże jest źródłem zbawienia wypełnionym Wodą Życia.

PIEŚŃ MOJŻESZA

Pieśń Mojżesza jest posłannictwem niewyborczego zbawienia, główną treścią Starego Testamentu. Ta pieśń zawiera sześć głównych znamienych cech:

1. Stworzenie człowieka w ziemskiej doskonałości
2. Jego upadek od doskonałości i przekleństwo
3. Jego doświadczenie pod przekleństwem i śmierć
4. Dozwolenie zła
5. Odkupienie człowieka z przekleństwa i śmierci
6. Jego powrót do ziemskiej doskonałości przez doświadczenie ze sprawiedliwością.

Ten Psalm jest poezją liryczną, dlatego może być śpiewany przy akompaniamencie harfy. Jest zatytułowany: Modlitwa, lub Pieśń, Mojżesza, męża Bożego.

PSALM 90 – JEGO WYJAŚNIENIE

Psalm 90 jest klasycznym i zasadniczym fragmentem biblijnym udowadniającym dozwolenie zła, lecz dodatkowo przedstawiającym wiele innych cennych i niezwykle ważnych, związanych z tym lekcji. Rozważymy go werset po wersecie.

Psalm 90 zawiera wspaniałe widoki na przyszłość dla tych, którzy w tym życiu nie otrzymali zbawienia wyborczego! Radujemy się, że oni nie są straceni, o czym tak wielu uczy.

Wersety 1 - 2

Jehowa jest tutaj przedstawiony w Jego przeszłej i przyszłej wieczności. Izaj. 57:15 mówi o Boskim majestacie: „Bo tak mówi on najdosłowniej i najwyższy, który mieszka w wieczności, a święte jest imię jego: Ja, który mieszkam na wysokości na miejscu świętem, mieszkam i z tym, który jest skruszonego i unizonego ducha, ożywiając ducha pokornych, ożywiając serce skruszonych.” W Psalmie 93:2 czytamy: „Utwierdzona jest stolica twoja przed wszystkimi czasy; tyś jest od wieczności.”

Wieczność i wszechwładza Jehowy jako Stworzyciela i Króla wszechświata, przeciwstawiona ciężkiemu położeniu jego stworzeń, jest pokazana w wersety 1–12 i kształtuje podstawę odwołania się, które się rozpoczyna w wersecie 13.

Werset 3

Ten werset jest różnie tłumaczony przez biblistów. Wersja KJV oddaje go następująco: „Kierujesz człowieka na zniszczenie i mówisz, nawróćcie się synowie ludzcy”. Słowa „kierujesz” i „nawróćcie się” są przetłumaczone z tego samego hebrajskiego słowa *shuwb* (czyt. szub), użytego w Starym Testamencie ponad 400 razy, w kilku odcieniach znaczeniowych, od negatywnych do pozytywnych, mianowicie *odnowić*, *ożywić*, itp.

A oto tłumaczenie podane w Nowej Mię-

dzynarodowej Wersji (NIV): „Ty znowu człowieka obracasz w proch, mówiąc, powróćcie do prochu, synowie ludzcy” [zob. także uwagę na marginesie w Amerykańskiej Wersji Standardowej (ASV)]. Septuaginta (Bagster) tłumaczy ten werset w formie pytającej: „Czy nie kierujesz człowieka z powrotem do jego niskiego miejsca, podczas gdy mówisz, nawróćcie się, synowie ludzcy?” dając w ten sposób nadzieję na możliwość powrotu ze stanu śmierci.

Ten ostatni pogląd podziela w swoim komentarzu Adam Clark:

Kierujesz człowieka na zniszczenie [literalnie obracasz umierającego człowieka, enosh, w marny pył, dacca], lecz powiesz, nawróćcie się, dzieci Adama. To zdaje się wskazywać na wyraźną i pewną nadzieję zmartwychwstania ludzkiego ciała, po długim śnie, kiedy było zmieszane z prochem ziemi.

Osobliwie, kilka stron dalej w swojej analizie, Clark rezygnuje z tego wyjaśnienia na korzyść myśli „boś proch, i w proch się obrócisz.”

Trudność interpretacji jest rzetelnie potwierdzona w „Komentarzu Biblijnym”, zredagowanym przez F.C. Cooka, M.A., Canon of Exeter (W. Brytania), a wydanym przez Scribnera (Nowy Jork, 1896 rok), który prezentuje trzecią możliwość:

Wyrażenie *Ty obracasz*, także odnosi się do 1 Mojż. 3:19 i w tym przypadku jego znaczenie jest następujące: „Kierujesz człowieka na zniszczenie (tzn. w proch i zepsucie) i mówisz, powróćcie do prochu, wy, dzieci prochu” lub: „Ty obracasz człowieka w proch i mówisz do innego pokolenia, powróć do życia i zatrzymaj je na pewien czas”. To drugie tłumaczenie (zobacz Kazn. 1:4) w najbardziej wyraźnym świetle ukazuje kontrast pomiędzy wiecznością Boga i przemijającą egzystencją człowieka, lecz to pierwsze wydaje się najlepsze, ponieważ zdaje się cytować słowa z 1 Mojżeszowej. Zobacz także Kazn.Sal.12:7.

Kontekst tych wersetów dobitnie podkreśla, że Bóg, jako Stworzyciel, ma prawo do rozporządzania swoimi stworzeniami zgodnie ze swoją wolą. Za pośrednictwem przekleństwa Adamowego (gniewu – w. 7,9,11), Bóg faktycznie odrzucił roszczenia człowieka do egzystencji, posyłając go – po krótkim życiu – do stanu śmierci, prochu, zamiast do miejsca wiecznych mąk, jak wielu naucza. Nie ma wątpliwości, że po doświadczeniu człowieka ze złem, nastąpi zmartwychwstanie i restytucja. Ta możliwość jest niezawodnie przedstawiona w następnych wersetach, o czym się przekonamy.

Werset 4

Boski punkt widzenia na czas różni się zupełnie od naszego (w. 4). Do Adama powiedziano, że umrze w ciągu jednego „dnia”. Jego życie trwało 930 lat, a więc mniej niż jeden z Boskich dni (1 Mojż. 2:17; 2 Piotra 3:8 uzupełnia tę myśl).

Bóg trwa w wieczności i realizuje swoją wszechwładną wolę zgodnie z własnymi nakazami. To, co dla człowieka wydaje się długim okresem, dla Boga jest zaledwie dniem wczorajszym w posuwaniu naprzód Jego Planu. Jego drogi są sprawiedliwe (2 Sam. 23:3). W Jego Planie jest cel. I, chwała Bogu, że jest w tym Planie współczucie. Cierpienia człowieka są szkołą nauki zarządzaną przez Mistrza Nauczyciela. On „chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni” (1 Tym. 2:3,4) i ten zarys Jego Planu zmierza do tego celu.

„Tysiąc lat” tutaj wspomnianych stanowi kontekst czasu z Boskiego punktu widzenia. Z 2 Listu Piotra 3:8 wiemy, że u Pana „tysiąc lat [jest], jako jeden dzień”. Według komentarzy Clarke’a i Meyera, Piotr powtarza tutaj Ps. 90:4. Ten werset dostarcza wskazówki co do długości okresu, który Apostoł Piotr wspomina w 2 Piotra 3:13.

Rozumiemy, że czasy Restytucji (Dz.Ap.3:19-21, zob. tekst w ramce w następnej szpalcie) nastaną w wielkim 1000-letnim Dniu – w Wieku Tysiąclecia, podczas powrotu naszego Pana. Zważywszy, że okres opisany w Ps. 90:4 jest „strażą nocną”, wielkie Tysiąclecie, będzie ni-

czym jasny słoneczny Dzień, przynoszący odświeżenie i uzdrowienie dla cierpiącej ludzkości.

Wersety 5-12

Tak więc człowiek jest „porywany” – niczym przez powódź, jak uschnięta trawa – pozostawiając niewielki ślad w każdym pokoleniu (w. 5,6). Człowiek jest jako opowiadka opowiedziana i przemija. Czym jest 70 czy 80 lat dla Boga (w.10)? Mojżesz dobrze uczynił modląc się w imieniu swego ludu – i ludzkości w ogólności – prosząc o mądrość, aby uczynić jak najlepszy użytek z czasu, jakim dysponujemy w tym

„Przetoż pokutujcie, a nawróćcie się, aby były zgładzone grzechy wasze. Gdyby przyszły czasy ochłody od obliczności Pańskiej, a posłałby onego, który wam opowiedziany jest, Jezusa Chrystusa. Który zaiste niebiosa ma objąć [którego niebiosa muszą zatrzymać – *Diaglott*] aż do czasu naprawienia wszystkich rzeczy, co był przepowiedział Bóg przez usta wszystkich świętych swoich proroków od wieków”
— Dz.Ap. 3:19-21

krótkim życiu (w.12).

Zatem te wersety przedstawiają główne rodzaje zła wynikające z przekleństwa, pod działaniem których ludzkość przechodzi doświadczenie ze złem (patrz opracowanie Hioba na podobne tematy – rozdz. 14).

Dozwoleń na zło daje nadzieję

Jak dotąd, posłannictwo tego Psalmu jest smutne. Jednak fakt inspekcji złych rzeczy przychodzących na ludzkość sam w sobie pobudza nadzieję, o czym jest mowa od 13 aż do ostatniego wersetu.

Chociaż Mojżesz ułożył ten Psalm pod Boskim natchnieniem, jednak nie rozumiał dokładnie całego tematu. On mówił proroczco.

W księdze Kaznodziei Salomonowego widzimy wiernych sług starożytności, Starożytnych Godnych, którzy dość dobrze rozumieli sprawę

dozwolenia zła, aby zrozumieć, że doświadczenie człowieka pod przekleństwem miało nauczyć go poznawania *marności* – przemijającego charakteru – ziemskich spraw i zajęć. Z tych doświadczeń człowiek mógłby się nauczyć czci dla Boga i przestrzegać Jego przykazań.

W wersecie 11 Mojżesz skutecznie pyta (i odpowiada) „Dlaczego zło zostało dozwolone?” Parafrazując jego słowa pyta: „Kto może wytłumaczyć dlaczego przekleństwo, jako wyrażenie Boskiego niezadowolenia z powodu grzechu, ciąży na ludzkiej rodzinie? Co znaczy to wszystko?”

Zwięzła odpowiedź pojawia się w następnym zdaniu „kto bojąc się ciebie zna gniew Twój.”

Długowieczność Izraelitów była uwarunkowana posłuszeństwem wobec Boskich przykazań (5 Mojż. 4:39,40). W szerszym znaczeniu, cześć dla Boga zmniejsza skutki przekleństwa. Ona nie łagodzi jego fizycznych skutków; raczej, cześć wierzących dla Boga i poddanie się Jego woli, które w *kontekście* zawiera cierpienie, czynią je możliwym do zniesienia i przemieniają je w uświęcone dobro. W przypadku nie wybranych przekleństwo *wytworzy cześć dla ich Stworzyciela*. W rezultacie ludzkość ostatecznie znienawidzi grzech i będzie go unikać.

To jest tym sednem dozwolenia na zło. Jest to myśl, którą powinno się mieć na uwadze, aby zrozumieć sens życiowych doświadczeń. Pan odpowie na modlitwę wersecu 12 w sposób, który okaże się wiecznym dobrem dla ludzkości w Prawdzie i Sprawiedliwości.

Werset 13

W wersecie 13 jest skierowana do Pana prośba „nawróć się”. Tutaj jest użyte to samo hebrajskie słowo *shuwb*, co w wersecie 3. Mojżesz

pragnie, aby Bóg przywrócił swą łaskę i „miał współczucie dla swych sług” (Rotherham). W krótkości, treścią modlitwy wersecu 13 jest, aby Bóg zakończył doświadczenie ze złem i wprowadził doświadczenie ze

prawdą i sprawiedliwością i życiem.

Bóg nie „żałuje” tak, jak to czyni człowiek. W języku średnioangielskim słowo „żałować” znaczyło „zmieniać się” lub „obrócić się.” Bóg w swojej wszechmocy i wszechwiedzy, znając koniec na początku, nigdy nie zmienia swoich decyzji, lecz On przechodzi od jednej metody lub procedury postępowania do następnej. Kiedy jeden zarys Jego planu jest wypełniony,

On kieruje swą uwagę na następny zarys.

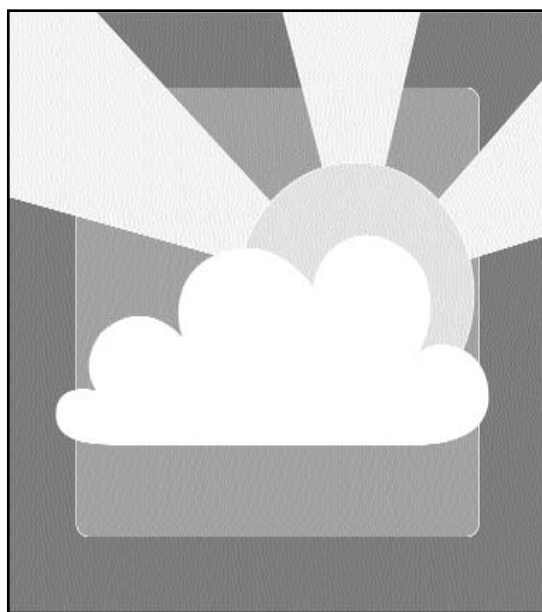
Wersety 14 i 15

Te wersety stosują się do sprawiedliwych „dni”, które nadejdą. Porównajmy je z wersetami 9 i 10, które odnoszą się do „dni” pod przekleństwem. Pierwsza część dni i lat jest spędzona w warunkach Boskiego gniewu, w pracy i smutku, a druga jest pełna radości i zadowolenia.

Wyrażenie z *poranku* z wersecu 14 oznacza dosłownie *rano* i skupia naszą uwagę na Wieku Tysiąclecia, który w porównaniu z ciemną nocą Boskiego gniewu jest jak błyskawica na niebie. W tym poranku rozpocznie się restytucja, przynosząca radość i zadowolenie.

Dawid proroczy pisze o tym czasie w Ps. 35:10: „Tedy wszystkie kości moje rzeką: PANIE! Któż podobny tobie? Który wyrwasz utrapionego od mocniejszego [szatana] nadeń, a nędznego i ubogiego od drapieżcy jego.”

U Izajasza 29:19,23 czytamy: „Ale cisi nader się rozweselą w PANU, a ubodzy ludzie rozradują się w Świętym Izraelskim. ... Albowiem gdy ujrzy synów swoich, dzieło rąk moich, w pośrodku siebie, poświęcających imię moje; tedy będą po-

Wznijdzie słońce sprawiedliwości, a zdrowie będzie na skrzydłach jego ... *Mal.4:2*

święcać Świętego Jakubowego, a Boga Izraelskiego bać się [czcić] będą”. Zobacz także Ps. 72:6,7. O, jakże dziękujemy Bogu za te bardzo zachęcające wersety!

Werset 16

Nie wybrani restytucjonisci, świat ludzkości, modlą się, aby Jezus i Jego chwalebna Oblubienica – Chrystus – jako słudzy Boży, podjęli wspaniałe i zachwycające dzieło restytucji w doświadczeniu sprawiedliwości, tak aby chwała Boga – Jego Mądrość, Sprawiedliwość, Miłość i Moc – mogła oddziaływać na nich (jako dzieci) błogosławieństwem restytucji.

Dalsze potwierdzenie tego znajdujemy u Izaj. 40:5, wersecie, który stał się sławny w oratorium Haendla *Mesjasz*: „Bo się objawi chwała Pańska, a ujrzy wszelkie ciało społem, iż usta Pańskie mówiły.” To objawienie będzie dane w Tysiącletnim Królestwie.

Werset 17

Tutaj restytucjonisci modlą się, aby piękno świętości – charakter podobny do Boskiego i Chrystusowego – mogło być rozwinięte również w nich, także jako wynik ich doświadczenia ze

złem. Na koniec, oni pragną przywrócenia do stanowiska, jakie miał doskonały Adam – sprawiedliwej i dobroczynnej władzy nad ziemią i wszystkimi jej stworzeniami. Powtórzenie podkreśla żarliwość ich modlitwy. Porównaj Psalm 72:17-19; 79:13; 145:1,2.

* * *

Oczywiście, jako rodzaj ludzki nie znaczymy wiele, lecz Bóg zmanifestował swoją miłość wobec ludzkości w posłaniu swego Syna, Który doświadczył wiele zła na tym świecie, chociaż był bez grzechu. On, także, „z tego, co cierpiał, nauczył się posłuszeństwa” (Żyd. 5:8).

Znaczenie dozwoleń zła jest trudne do zrozumienia przez naturalny umysł człowieka, a Boskie sposoby postępowania są źle rozumiane i w wyniku tego oczerniane. Modlimy się, aby przedstawienie tego Psalmu przyczyniło się do zrozumienia trudnego aspektu nauki biblijnej.

Po dalsze informacje na temat dozwoleń zła, odsyłamy do naszej broszury pt. *Dlaczego kochający Bóg dozwala na klęski?*

Inne źródła: rozdziały 6,7 i 9 książki pt. *Boski Plan Wieków*.

BS '99,65-69.

BIBLIA JAKO BOSKIE OBJAWIENIE ROZPATRYWANA W ŚWIETLE ROZUMU

UPOWAŻNIENI PRZEZ BOGA PROROCY I WIESZCZE

NALEŻY pamiętać, że prorocy ci głównie byli ludźmi świeckimi nie pobierającymi zasiłku z dziesięciny pokolenia kapłańskiego. Gdy do tego dodamy fakt, iż często gromili oni nie tylko królów i sędziów, lecz także kapłanów (nie strofowali oni urzędu, ale osobiste grzechy ludzi, którzy je popełniali), staje się oczywistym, że nie możemy twierdzić w oparciu o rozum, iż ci prorocy byli zwolennikami jakiegokolwiek porozumienia z kapłanami lub kimś innym, aby móc fabrykować kłamstwo w imieniu Boga. Rozum w świetle faktów zaprzecza takiemu podejściu.

Jeśli zatem nie znajdujemy powodu, by podawać w wątpliwość motyw różnych pisarzy Biblii, a stwierdzamy, iż duch sprawiedliwości i prawdy występuje w rozmaitych częściach ich pism, starajmy się następnie zdobyć informacje, czy istnieje jakieś ogniwo lub więź, między tym, co pisał Mojżesz i inni prorocy oraz pisarze Nowego Testamentu. Jeśli stwierdzi-

my, że istnieje jedna wspólna linia myśli przebiegająca przez pisma Zakonu, Proroków i Nowego Testamentu, która obejmuje okres tysiąca pięciuset lat, i weźmiemy pod uwagę razem z charakterem tych pisarzy, to będzie słusznym powodem przyznania racji ich twierdzeniu, iż są przez Boga natchnione, szczególnie wtedy, gdy wspólny ich temat jest wielki i szlachetny, odpowiadający temu, czego uświęcony zdrowy rozsądek naucza o charakterze i przymiotach Boga.

Dostrzegamy, że jeden plan, duch, cel i zamiar przenika całą tę Księgę. Pierwsze jej stronicy zawierają informacje o stworzeniu i upadku człowieka, ostatnie mówią o uleczeniu człowieka z tego upadku. Środkowe zapisy wskazują kolejne etapy Boskiego planu zmierzające do spełnienia tego celu. Harmonia i kontrast zarazem pierwszych trzech i ostatnich trzech rozdziałów Biblii są uderzające. Jedne przedstawiają pierwsze stworzenie, drugie odnowione lub uzdrowione stworzenie oraz usunięcie grzechu i zakończenie działania kary klątwy. Pierwsze pokazują szatana i

zło wkraczające na świat, by zwodzić i niszczyć, ostatnie pokazują nie spełnione dzieło szatana a ludzi zgubionych przez niego przywróconych do życia, zło wytępione i szatana zniszczonego. Jedne pokazują pierwsze panowanie utracone przez Adama, te drugie natomiast mówią o panowaniu odzyskanym i utwierdzonym przez Chrystusa oraz Boskiej woli wykonywanej na ziemi, tak jak jest wykonywana w niebie. Pierwsze rozdziały pokazują grzech jako przyczynę degradacji, hańby i śmierci, ostatnie rozdziały pokazują, że nagrodą sprawiedliwości jest chwała, cześć i życie.

Biblia, choć pisana przez wielu w różnych czasach, w odmiennych okolicznościach, jest nie tylko zbiorem przepisów na temat moralności, mądrych sentencji i słów pociechy. Biblia jest czymś więcej, bo jest racjonalną, filozoficzną i harmonijną wypowiedzią na temat przyczyn obecnego zła w świecie, jedyne lekarstwa i ostatecznych wyników, tak jak je widzi Boska mądrość, która ów plan opracowała zanim zaczął być realizowany, wyznaczając w nim zarazem ścieżkę dla ludu Bożego, podtrzymując i wzmacniając go nadzwyczaj wielkimi i cennymi obietnicami, które we właściwym czasie miały być zrealizowane.

Nauka Księgi Rodzaju, że człowiek był próbowany w stanie pierwotnej doskonałości w jednym przedstawicielu, który upadł, że obecna niedoskonałość, choroby i śmierć są rezultatem tego upadku, że Bóg człowieka nie opuścił i ostatecznie zbawi go przez odkupiciela, urodzonego z niewiasty (1 Moj.3:15), przewija się przez całą Księgę. Nieodzowność śmierci odkupiciela jako ofiary za grzechy oraz zwrócenie uwagi na jego sprawiedliwość jako przykrycie naszych grzechów są zobrazowane w odzieży ze skór sporządzonej dla Adama i Ewy; w przyjęciu ofiary Abła; w Izaaka leżącym na ołtarzu; w śmierci różnych ofiar, dzięki którym patriarchowie mieli przystęp do Boga oraz w tych ofiarach, które zostały ustanowione pod Zakonem i ustawicznie składane przez cały wiek żydowski. Prorocy, choć ciesząc się zaufaniem, niewiele zrozumieli ze znaczenia niektórych swoich wypowiedzi (1 Piotra 1:12), wzmiankując o włożeniu grzechów na jedną osobę zamiast na nieme zwierzę, a w proroczych wizjach widzieli tego, który miał odkupić i wyzwolić ludzkość. Pisali o nim: „jako baranek na zabicie wiedziony był”, „każń pokoju naszego jest na nim” a „sinością jego jesteśmy uzdrowieni” oraz, iż „Najwzgardzeńszy był i najpodlejszy z ludzi, mąż boleści,

świadomy niemocy”, „A Pan włożył nań nieprawość wszystkich nas” (Izaj.53:3-6). Przepowiadali, gdzie ów wyzwoliciel się urodzi (Mich.5:2) i kiedy umrze, zapewniając nas, iż „... mu to nic nie zaszkodzi” (według angielskiej Authorized Version: „... lecz nie za siebie”, Dan.9:26). Owi prorocy wspominają o różnych znakach szczególnych odnoszących się do niego, a mianowicie, że będzie „sprawiedliwy”, wolny od „zdrady” i „nieprawości” oraz jakiegokolwiek przyczyny zasługującej na śmierć (Izaj.53:8,9,11); że zostanie zdradzony za trzydzieści srebrników (Zach.11:12); że w swej śmierci będzie „policzon” z przestępcami (Izaj.53:12); że żadna jego kość nie zostanie złamana (Ps.34:21; Jan 19:36) oraz, że choć umrze i zostanie pogrzebany, dusza jego nie dozna skażenia ani nie pozostanie w grobie. Ps.16:10; Dz.Ap.2:31.

Pisarze Nowego Testamentu jasno i dobitnie a jednak prosto podają zapis wypełnienia się wszystkich wymienionych przepowiedni w Jezusie z Nazaretu i przy pomocy logicznego rozumowania pokazują, iż taka cena okupu, jaką On złożył, była potrzebna, by grzechy świata mogły być przekreślone, o czym wcześniej było przepowiedziane w Zakonie i Prorokach (Izaj.1:18). Pisarze ci nakreślili cały plan w sposób najbardziej logiczny i przekonujący nie odwołując się ani do uprzedzeń, ani do namiętności swoich słuchaczy, ale jedynie do ich oświeconych umysłów, prezentując w wysokim stopniu dokładne i przekonujące rozumowanie dotyczące wszelkich przedmiotów. Patrz: Rzym.5:17-19 i dalej aż do dwunastego rozdziału.

Mojżesz wskazał w Zakonie nie tylko na ofiarę, lecz także na wymazanie grzechów i błogosławienie ludu pod panowaniem wielkiego wyzwoliciela, którego moc i władza, jak okazał, daleko przewyższają jego własną, choć ma być podobna do sprawowanej przez niego (5 Moj.18:15,19). Obiecany wyzwoliciel ma błogosławić nie tylko Izraela, lecz przez Izraela „wszystkie narody ziemi” (1 Moj.12:3; 18:18; 22:18; 26:4). Pomimo uprzedzeń narodu żydowskiego, prorocy kontynuowali tę samą linię, oświadczając, iż Mesjasz będzie „za światłość poganom” (Izaj.49:6; Łuk.2:32), że poganie przyjdą do Niego „od kończyn ziemi” (Jer.16:19), że Jego imię „wielkie jest ... między narodami” (Mal.1:11) i że „objawi się chwała Pańska, a ujrzy wszelkie ciało społeczeństwa” Izaj.40:5. Patrz też Izaj.42:1-7.

„BOSKI PLAN WIEKÓW”, WYKŁAD III, str. 65-68

SZTANDAR BIBLIJNY I ZWIASTUN CHRYSTUSOWEGO KRÓLESTWA

Niezależny Miesięcznik Religijny wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

CZASOPISMO wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi” i w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr. 10201244 – 22145 – 270 – 1 – 111.

Sztandar Biblijny będzie również wysyłany bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.

Zapraszamy do odwiedzenia naszej strony pod adresem: <http://epifania.pl> e-mail: srme@epifania.pl